

ВЛАДИМИР БАШЕВ

Людмила Григорова

*Ще умра на път, летейки
в бели, гибелни мъгли —
без упойки, без жалейки,
без останки, без следи . . .*

Сега, след трагичната му смърт, тези стихове звучат като ужасно предчувствие. А когато са били публикувани, едва ли читателят ги е възприемаа така. Може дори на някои да са се стрували подранили — такава поезия обикновено се пише в края на живота. Не е чудно други пък да са видели в тях и своеобразно кокетство — толкова поети демонстрират зрелостта си още в пелените на своето развитие!

Споменах за зрелостта. Колкото и да е необичайно, но той загина на тридесет и две години като един напълно укрепнал, оформен и в известен смисъл завършен творец. Като казвам завършен, съвсем не смятам, че от него нямаше повече какво да се очаква. Всеизвестни са постиженията му не само като поет, но и като либретист и преводач. А ако вземем пред вид и изповедите му пред приятели, че носи у себе си сюжети на романи, които не можеха да бъдат осъществени поради ранната му смърт, когато беше вече психологически подготвен за преминаване към белетристиката, едва тогава ще оценим какво нещастие сполетя българската литература през ония мрачни ноемврийски дни на 1967 г.

Още с появяването си „Тревожни антени“ направи впечатление с богатството на проблеми, със своята актуалност, със завидната поетична култура на младия автор. Това беше младежки дръзновена, дълбоко човечна поезия. Башев обичаше да размишлява, да дава философска трактовка на вечните въпроси, които са вълнували и продължават да вълнуват света. Неговите стихове не бяха парфюмени — той внесе много думи от техническата терминология, внесе много елементи от разговорната реч — от там една естественост, която обаче криеше опасност от прозаизиране на поетическия език. Мъжественият ритъм на тази лирика допадна особено на младежта и там тя намери най-горещите си почитатели. Може би затова „Преодоляване на гравитацията“ беше посрещната малко хладно — явно мерникът към него бе твърде висок. Но след това се заредиха: „Желязно време“, „Нецелунатите момичета“, „Магазин за часовници“, „Възраст“, „Ателие“ — за десет години седем стихосбирки — неоспоримо доказателство не само за едно голямо трудолюбие, но преди всичко те потвърдиха оригиналното му дарование и развиха най-хубавото от първата стихосбирка.

Съживяването на добрите традиции в националната ни литература, раздвижването и преодоляването на закостенелостта, което дойде след Априлския

пленим, се почувствува преди всичко в поезията. Поетите като творци с най-тънка и деликатна чувствителност бяха оня сеизмограф, който пръв усети трошенето на ледовете и потокът при тях най-напред се отприщи. Поколениято, което бурно навлезе в поезията преди десетина години — Башев, Левчев, Д. Дамянов, Караангов, Слав Хр. Краславов, Марко Ганчев беше различно, с ясно очертана творческа физиономия. То се състоеше от тогавашния комсомолски набор и носеше присъщите качества на младостта: сила, дръзновение, опиянение от живота: възпяващ трудовото ежедневие, възхищаваше се от покоряването на космоса от човека. (Това бе началото на космическата ера!) Повечето от тези поети бяха комсомолски активисти и горяха с актуалните проблеми на организацията. Каква школа беше в живота им младежкият съюз може да се съди от факта, че те и сега, когато отдавна вече са минали комсомолската възраст, си останаха комсомолски поети. Не случайно доскоро за тях се говореше като за най-младите — оправдание за това трябва да се търси в някои типични качества на поезията им. Тях ги обединяваха в едно поколение не толкова защото бяха почти на една възраст, колкото поради ярко изразената партийност и полемична страст, поради смелостта да поставят остро проблемите и да търсят радикалното им разрешение. Те носеха новото в главите, в сърцата и в стиховете си — обновиха българската поетична реч с нови ритми и рими, обогатиха с нови думи словесния ѝ реквизит.

Заедно с връстниците си Башев дойде със силно изявеното чувство за съвременност — много от неговите стихотворения са написани по конкретен повод и често над тях е цитиран текст — изрезка от вестник, писмо или дневник, под някои пък е поставена датата и мястото на създаването им. Работата му като редактор в ежедневник (в „Работническо дело“) бе развила до краен предел способността му да реагира бързо, бих казала почти светкавично на актуалните политически събития. В много от творбите си Башев е и поет, и журналист, и темпераментен публицист. Достатъчно е да прочетем „Шест стихотворения по поръчка на моята любима“, за да усетим нажежената атмосфера на трагичните юлски дни от 1958 г., когато мирът висеше на косъм поради близоизточната криза, за да се убедим, че този цикъл е актуален и днес, когато отново има близоизточен конфликт. Или пък да хвърлим поглед върху стихотворенията му срещу терора в Гърция и особено ораторията му за Теодоракис, за да го почувствуваме по-жив от живите.

Почти всеки творец си има любими теми, образи и проблеми, които работва и към които постоянно се връща. На пръв поглед Башев като че ли най-красноречиво опровергава това, като че ли той няма предпочитания. Посетил село, посетил къщата на Островски или Мамаев курган край Сталинград — все едно той ще напише стихотворение за онова, което го е развълнувало. Той недвусмислено доказва, че от всяко нещо може да стане поезия, стига до него да се докосне поет и че няма специализирани области от живота, които могат да бъдат предмет на художествено изображение и други, които не могат. Впрочем поетът и в това, което се смята за запазен периметър на науката, иска да проникне. Той е посветил стихотворения не само на Юрий Гагарин и космонавтиката (те станаха мода напоследък), но има и траен интерес към науката. Острата нужда от познания е неговият „болен възел“, сигурен е, че поколениято, което ще дойде, ще бъде „по-точно, по-математично“, съгласен е пред строгостта на числата, пред тяхната желязна логика, защото знае само „мъничките тайнства на старинния глагол обичам“. Но, от друга страна, той не иска да живее в студения свят на цифрите, иска да остави „в истинския образ на нещата два-три лични шриха“. Хладната точност на математиката не го привлича и той се провиква:

И така — живеете във числата!
Мене стиховете ме спасиха!

С един стих поетът отговори точно на тревожния въпрос, който си зададе:

Ако няма какво да дадем на света, за какво сме родени?

Башев е съпричастен със живота и съдбата на своите връстници, на своя народ, на цялото човечество. Той се вълнува от опасността от атомна смърт и показва своето чувство за отговорност пред съществуването на света. В сборките „Възраст“ и „Ателие“ тези проблеми се разработват на един по-висок етап, когато е налице не само преосмисляне на много ценности, но и едно вглъбяване и умъдряване, дошло с натрупването на по-голям жизнен опит. Той създава поезия, която отговаря на тревожността на епохата, в която твори, поезия-антена, долавяща и най-малките трептения.

Цялата ми същност стене
и звъни —

изповядва авторът.

Бурното вчера и неспокойната нощ на света го вълнуват. Той е един много политичен поет, който знае, че макар и брънка, отделният индивид може да допринесе немалко в обществения живот с активното си участие. Няма я патриархалната затвореност на българина, сега той познава света и свободно борави с географските понятия.

Аз давам двадесет стотинки
и срещу малката монета
ще имам цялата планета
до утре рано сутринта.
Тя кротко в джеба ми ще легне,
но всеки час и миг ще тегне
и будни ще държи ръцете
и съвестта.

Същото чувство за отговорност е изразено и в стихотворението „Сърце“, чието начало е много ефектно. Прави впечатление, че Башев грижливо обмисля особено началото и края на стихотворенията си — те са винаги ударни и обикновено съдържат синтеза на художествената концепция. У него няма оная ненужна описателност, която при много автори убива интереса на читателя да продължи по-нататък.

Трепти, сърце,
и ако в моя сън
гърдите ми изстинат в къс стомана,
ти бий тревога! —
нека твоя звън
в стоманата отвори рана!

Съвсем естествено е за този, която започва стихотворението си така, да го завърши с:

... защото ако често ни боли,
защото ако често ни тежи
и във челата ни се целят враговете,
то е затуй, че върху нас лежи
съдбата на тревожната планета.

Башев е майстор на композицията и затова дразнят ония стихотворения, в които поетът, поради това, че иска да даде пряк израз на идеята в края на стихотворението, поставя края не там, където трябва. Той продължава да реди стих след стих и това води до едно разводняване, напрежението отслабва — творбата губи от своята естественост. Хубавото е, че такива стихотворения са изключения. („Пътуване по частно шосе“ например.)

Башев е поет с добро самочувствие — той имаше самочувствието на своите връстници, влезли в поезията с шум, с дръзновение, дори с хлапашко перчене. Те бяха спорни — за тях се написаха много статии, поставяха се диагнози: едни им предричаха бляскаво бъдеще, други, по-предпазливи, ги предупреждаваха строго за действителни и мними грехове. А те дойдоха със своята младост, бяха смели, те не познаваха ония ограничения, които сковаваха творческите импулси на предшествениците им. Издадоха първите си сборки, когато бе пуснат първият изкуствен спътник и космонавтиката беше тяхната любима тема, а себе си наричаха „звездни избраници“. Не случайно първата стихосбирка на Л. Левчев бе онаследена „Звездите са мои“. Неговият брат по перо и сърдечен приятел Владимир Башев беше по-сдържан и нема смелостта да заяви, че звездите са негови, но затова пък писа:

И щом замръкнем сред житата меки,
пак жаждата за подвиг ще зове
и ще ни мамят звездните пътеки,
залутани из други светове!

Поетът показва почти момчешка жажда за подвизи. Той е спонтанен изразител на вечния стремеж у човека да броди из неизвестни пътеки, да насочва пламнал взор към необгледното, недостъпното. Тук е проявена и една черта, типична за душевността на нашия народ — любознателност.

Ако за някои хора казват, че са слънчеви, то Башев несъмнено е „звезден“. Звездите и небето са неговите обикнати образи, а любимият му цвят е синият — синьо е небето, синьо е морето, син е погледът на майка му, синя е тишината. Поезията му най-вече се родее с поезията на Л. Левчев. С него най-вече го сравняват критиците, въпреки че Левчев е по-патосен, по-приповдигнат, с подчертана склонност към героичното, а Башев е по-земен, търси поезия в ежедневието. Такава радост, опиянение от съзидателния човешки труд няма у никого, струва ми се, сред младите ни поети. В стихотворението „Понеделник“ поетът слави трудния понеделник напук на всеки лентяй, защото за него това е „първият ден, нашият ден“. Той започва и завършва с песни всяко дело, той е работник „с работен ден, работна нощ и работни сънища“. Нему времето не стига да разкаже за умората („Гара“).

Ето защо няма причина да се учудваме на голямата му работоспособност — трябва да я търсим в изключителното му трудолюбие, творческа дисциплина и организация. Преди повече от десет години поетът изрази задоволството и гордостта си от „оная незнайна женица“, която „първа е втъкала прелестта на земята ни във шевица“, от изкусната ръка на Кольо Фичето и Майстор Манола. Той се чувствуваше техен син и техен законен наследник.

Още с първата си сбирка Башев показа добро владение законите на оркестрацията — той познаваше полифонията и умело я използваше. За музикалността на стиха му може да се напише отделно изследване. Известни са любовта му към музиката, сътрудничеството и дружбата му особено с младите композитори — сам е автор на песни, на либрета. Дори и заглавията на някои стихотворения: „Осма симфония“, „Симфония № 7, Ленинградска“, „Полонеза“, „Композитори“ говорят за едно плодотворно сътрудничество между двете изкуства. Но музиката не уби поезията у Вл. Башев — той не превърна мелодиката в самоцел. Този възторжен младеж притежаваше едно качество, което е рядкост — чувство за мярка. Той умееше да обуздава възторзите, да ги канализира, да насити чувството с богата мисъл. Склонността му към „философствуване“, интелектуалният облик на стиховете му не пресушиха свежия поетичен извор, въпреки опасенията. Стегнатият лаконичен израз — без разточителство, без словесно разкошество си остана едно от най-ценните качества на неговата лирика.

Башев беше истински комсомолски поет до края на живота си. Работата на активен организационен функционер му бе така присърце, че в стихотворението си „При стария райком“ той се обръща към него като към одушевен предмет и го нарича „другарю комитет“. За него райкомът е бил роден дом, там е минала младостта му. Дори самото заглавие говори за близост, даже за интимност. Сравнено с едно стихотворение като „Работник“ например веднага проличава разликата. Това, което не е изживяно, в което не е вложен собствен нерв, нито е вълнувало поета, нито ще развълнува читателя — написано е много абстрактно и умозрително.

Интересно е да се проследи огромното възпитателно въздействие на Комсомола върху младите. Той изгради такива творци като Башев, Левчев, Цв. Зангов, Д. Дамянов — всички те минаха през неговата школа. Въпреки че принадлежат към поколениято, което не е взело лично участие в революционната борба, те чувствуват деветосептемврийската победа като своя („вашите братски могили бяха нашите люлки рождени“) — предани са на класата, на комунистическата идеология.

Башев е почитал революцията като история, а се оказало, че тя е по-жива от живите, тя е „мъдра и ласкава“ като жена (аналогията сама се налага), тя години е течала в „жилите ни“ — била е в самите нас, без да знаем това, по-скоро, без да го осъзнаваме. Той е поет с поляризирани чувства — силно любя и мрази. Ето едно от най-типичните в това отношение „войнишки“ стихотворения — „Педя земя“.

Аз едва ли ще стана герой,
но мечтая за малката слава,
ако някога влезнем във бой,
жив да мина такава жерава
и навеки спасил от смъртта
педя родна земя,
само педя,
да забия глава във пръстта
пред нозете на нашта победа.

Това стихотворение издава усета му за живописност — атмосферата на боя освен чрез нахъсаните, тревожни стихове и повелителното наклонение („Стани, малко въздух глътни и в атака!) е предадена и чрез цветовете на топлината гама — жълтият и червеният.

Башев много често се връща към темата за дълга. Иска да бъде там, където са нужни неговите длани, където търсят мисълта му, където чакат дързостта му. Въпреки че обича уютата и не е сектант, той бяга от дома „с последния портрет на Ив Монтан и немското издание на Хегел“, където трябва да слуша скромно „лениви мисли, празни словеса“, бърза да си отиде сред живи хора. Този неуморим търсач на неизвестни истини, чието ежедневие е изпълнено с труд, ненавижда разрушителната сила на войната — стихотворенията с антивоенна тематика са писани почти всичките по конкретен повод: „Шест стихотворения по поръчка на моята любима“, „Безсмъртие“. Над последното стои бележка, че по време на Сталинградската битка полето наоколо е било изпепелено на половин метър и сега е посипано със земя от целините.

Интересна е композицията на шестте стихотворения, обединени в цикъла юли 1958 г. Като епиграф на всяко от тях служат извадки от писма на любима. Поетът взема от тях дума или израз, обикновено укор, че малко мисли за нея, че ѝ се обаждат от някакъв Н-ски район, без да ѝ доверява кой е той, че не ѝ казва „цялата истина“ (разбира се, тя не прави разлика между „цялата истина“ и военната тайна). Той опровергава обвинението, че суровото войнишко ежедневие го е огрубило — в четвъртото стихотворение от цикъла: „Войниците в тракийската гробница“ пестеливо е разказано за скръбта на

жената, превила крехкия ѝ гръб. Войниците са трогнати до сълзи от смъртта на незнайния войн — тракийската фреска, която изобразява цялото минало великопение с колесниците и сребърните доспехи, събужда у всекиго състрадание.

Хилядолетното изкуство
докосна всеки и у всеки
намери и събуди чувство,
което прашните ресници
отляха в малки светли капки.

... Войниците
стояха тихи
и мачкаха в ръцете шапки.

И ако все пак в първите му работи, особено в „Преодоляване на гравитацията“ и „Желязно време“ имаше в известна доза и превзетост, и многословие, пък и не малко разсъдъчност и външна патетичност, можем да си ги обясним с желанието на младостта непременно „да блесне“, да покаже какво може и какво знае. Поради това сме склонни да извиним и хлапашкото парадирание с овладяната версификационна техника, превърната на места в самоцел, и честите възклицания от рода на: „О, война, война! О, човечество“, и риторичните въпроси.

Външният драматизъм идеше от липсата на изстраданост на някои събития (думи като война и революция например бяха преди всичко исторически и понятия за това поколение!). Въпреки това, то изпитваше подчертан пиетет към падналите жертви и създаде искрена гражданска поезия, макар че разглеждаше обществената проблематика в един по-интимен кръг. Споменатите недостатъци бяха преодолени до голяма степен в следващите стихосбирки — „Нецелунатите момичета“, „Магазин за часовници“, „Възраст“, „Ателие“, които се наложиха с по-голямата си съдържаност. Явно, авторът вече напълно владее въображението си. Изразът стана по-точен, по-лаконичен. Башев намери разрешение на много от въпросите, които си постави, видя света в неговата сложност и многообразие, стана по-трезв, по-мъдър. За това допринесоха и посещенията му на някои западни страни. Той не беше заслепен от лука на показните им витрини. На външното лустро, на блясъка на огледалата и скъпите килими, на целия този „панаир на суетата“ той противопостави България и нравствените ценности на нейния народ.

Нищетата на крайните квартали не му попречи да види успеха на техническия прогрес. Не мизерията го ужаси — поразил го духовната опустошеност на голяма част от младежта. Той бе смутен от моралната ѝ осакатеност и алармираше, защото прозря, че тия младежи от Париж и Стокхолм, които благоговейт пред вещите, които пълнят нощните локали и бягат от наболелите обществени проблеми, лесно ще бъдат използвани като оръдия срещу човечеството в една изстребителна война. Поетът обаче вярваше, че зовът на милионите няма да позволи атомната гъба да изпепели цялата земя, за да останат и любов, и спомен за първата целувка.

Проблемът за отчуждението, с който така много се занимават социолозите напоследък, е привлякъл вниманието на автора („Крематориум“). Това стихотворение е изградено изцяло върху алитерации и рими от типа на „немили-немили“ и етимологични фигури: „Да му мислим няма смисъл, да се силим няма сили“. „Крематориум“ е стихотворение на политическия сарказъм. (Едни лягат във окопи. Други ходят на кокили.“) Фетишизмът е завладял напълно и шведските „рагари“. Те глеят пред перални и икони, техните орташки купени коли са подвижни лудници, крематориум връз гуми“. Това е един своеобразен стихен бунт, който не е канализиран, а се изразява в пиянски оргии и хулигански изстъпления. И авторът полусериозно, полушеговито пита:

Нещо пуши,
но фитил ли е
или само е шегата?

Има поети, които са склонни към камерност. Пречупвайки през собствения си поглед и най-значителни социални движения, те стесняват обществената им значимост. За тях светът е малък — интересуват ги преди всичко сложните лабиринти на човешката душа. Други пък имат такава нагласа, че обществената проблематика е в кръвта им. Башев принадлежи към вторите. Дори и най-интимните и съкровени чувства той поставя на широк обществен фон — търси социалния им резонанс. В стихотворението „Писмо“ поетът прави любовта си достойна на цялата планета — тук дори известна показност и маниерност дразнят:

В невъзможност
друго да сторя
трябваше и аз пред света
откровено да заговоря
за любовта.
И аз викнах,
със пълна сила,
с цялата си страст южна —
мила, чуваш ли,
моя мила,
твоята любов ми е нужна!

Любовта в лириката на Башев не е тъмна сила, нито пък е изпепеляваща страст. Тя е здраво човешко чувство — най-човешкото от всички; тя облагородява импулсите и вдъхновява, тя е хармонична и светла. При Башев любовта е емоционално и интелектуално оцветена — носи щастливото равновесие между стихията на чувствата и силата на разума. Ръцете на любимата са гълъби, които доверчиво ще качнат на неговото рамо.

Любовта
ще дойде,
за да открие
заклучени двери,
за да развърже за подвизи
двете ръце.

Редки са онези стихотворения, в които празничното начало е отстъпило място на тъгата и болката, на разочарованието от несподелената любов („Вечерна музика“, „Среща“), но това не е разкъсваща мъка. В тях има и мъдро примирение, и разбиране, че „любовта е свобода“ и затова у него трудно се прокрадва хулна дума. В тези стихове няма вулканични страсти — те са спокойни, ведри и много нежни. Това не е Лиливата безплътна, девствена поезия, нито пък еротичният елемент е определящ както в лириката на Кирил Христов. У Башев любовта е опияняваща радост, пърхаща птица, окриляла душата за полет. Той търси у жената преди всичко другаря и приятеля, човека, който ще бъде негов спътник, негово весло.

Бъди със мен,
разпуснала косите,
задъхана от търсене и тичане!
Бъди със мен
в това, което иде!

Поетът няма да подкрепи тази, която има еснафско разбиране за любовта — той не иска да загине зад тихия ѝ праг, затова няма да ѝ хвърли „спасителния пояс на брачната халка!“

Башев твори и в областта на голямата лирична форма и има постижения. Но той е майстор и на лиричната миниатюра. „Среща“, „Пред вагона“ се отличават с лаконизъм и пределна яснота на изказа.

Не се сърдя, любимо момиче!
Аз разбирам — дъждът те е спрел!
Тоз от двамата, който обича,
е дошел! („Среща“)

Последният стих е скъсен и звучи категорично като присъда. Неудачите на това стихотворение идат, както посочи преди години Цв. Стоянов, от това, че използваните образи на къделите и нишките не отговарят на градската атмосфера — нарушена е художествената хармония на цялото.

Башев е подчертано лирична натура. Единствената поема, която е написал — „Нецелунатите момичета“, е също лирическа. Това е жалбата на поета, платил дан на онова сурово време, когато заради една пуританска правда падаха покосени скъпи жертви, а на комсомолските събрания откровените изяви на любов се отчитаха като неприлични и дори като вражески.

Специално внимание трябва да се обърне на композиционния строеж на поемата — съдържа три глави с встъпления към всяка от тях. И още: записка в дневник, изрезка от вестник, извадка от писмо и встъпление към друга поема.

Чувството за лична вина у лирическият герой не му дава спокойствие; той е живял и обичал по предписание, затова скърби за пропилените радости, за „пречупените перца“. Въпреки горчивата ирония на много места творбата звучи оптимистично, тъй като грешките са преодоляни и е останало онова голямо, което ободрява в трудни минути — вярата в партията.

*

В поезията обикновено се говори за чувства, за идеи, за теми; за образи — в белетристиката. Като поет, Башев създаде незаличимите образи на нашето време и на своето поколение, на революцията и на Ленин, на майката и на любимата.

Времето е необятно, то „не знае път и брод“, неговият бяг е крилат — не-уловимо е и понеже има само едно измерение — в бъдещето (авторът често подчертава диалектичката му природ) винаги е в дефицит. За него се сещаме само на голям празник, когато го връщаме в спомените си.

Нашето време е напрегнато и тревожно, както образно се е изразил поетът „тежи от мисли“. Такова всекидневие създава и своето поколение — хората са устремени, динамични, те буквално врат в колбите и в пешите! Башев е дал точен портрет на себе си и на своите връстници:

...кълним в зърната,
звънтим в нещата,
носим мечтата,
а сами сме в мечтата...

И не може да бъде другояче, когато „революцията се решава не само вън, а „и вътре в нас“ — тя помита всички „бивши“ чувства, които дърпат назад и очакват пощада. Този, на когото революцията е в кръвта, не може да не изпитва най-топли чувства към нейния теоретик и блестящ организатор — Ленин. Поетът му е посветил няколко стихотворения, написани искрено, просто, без парадност и хвалебствия. Истините на Ленин „не са коли от томовете“, те са „пътните знаци на всяко движение“; верността към тях минава през разстрелите и бесило. Пред човека, у когото по неповторим начин са вплетени „усмивка и насмешка“, се изповядва авторът и му изпраща своето „януарско послание“.

В лириката на Башев с особена топлота и непретенциозност се извяват два женски образа: на майката и на любимата жена. Поетът предпочита сини очи и руси коси; неговите момичета са с калпаче сламени коси, а очите им са огромни сълзи. В такива поетични късове като „Пред вагона“, „Мамо“ стиховата реч е очистена от претрупаност и орнаментика — доведена е до изцяла простота.

В „Пред вагона“ е опоетизирано едно състояние, един миг от обикновения човешки делник. Стихотворението, без да е сантиментално, извиква сълзи. Цитирам го изцяло:

С мама
няма
раздяла лека.
Тя безмълвна
пред мене стои.
Нека кротко вали
и нека
по лицата
пълзят струи
и се сплитат
по тях,
така че
поне в този последен час
да се лъжа,
че тя не плаче
и не вижда
как плача аз.

Майката е единственият човек, който може да го разбере, да го прибере „като зрънце в своята кора“. Единствено за нея той е „едновременно дете и мъж, / роб и бог, надежда и тегло, / счупено и истинско крило“.

У Башев има уравновесеност между мисъл и чувство, но това не изключва силната романтична струя в неговата поезия. Понякога е суров, напрегнат, друг път е лиричен — в стиховете му житата са меки, звездите се ронят, блика топла влага, а Млечният път се е протегнал „като огромна викаща ръка“.

Ако искаме с няколко думи да охарактеризираме творчеството му, бихме казали, че своеобразната динамика и строфичната раздвиженост заедно със силно развитото чувство за време и способността му да се превъплъщава, са най-ценните му качества на поет. В неговата ритмика има една особена мелодика — имам чувството, че много малко му е липсвало, за да стане музикант.

Башев загина много млад и nemá време да напише произведение, в което да даде оценка на своето творчество. Смъртта го завари наред пътя (в това има нещо симптоматично!) и все пак успя да създаде „Песен, която ме обича“. В минути на колебания, когато смята, че е написал много „ветрени и лесни“ песни, които бягат от него и му изневеряват, той си спомня, че има една, която е искрена и го обича, готова да целуне „за нова песен лъка“.

Не мога да се освободя от мисълта, че това широко, благородно лице с голямо интелигентно чело и светлата, по детски обичлива усмивка занаят ще ни гледат само от портрета. Башев умееше да съчетава творческата работа с обществената; при него те не само не си пречеха, но и взаимно се пораждаха. Защото само оригиналният му талант, подхранван ежедневно от разностранната дейност на журналист и общественик, можеше да родят тая бликаща като извор поезия.